

## XXVII.

## Betræfning

over

Udkast til Lov, angaaende Forpligtelse til Jords Afgivelse til offentlige Biveie.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg.)

Om det Utsættelige i, at det ved Lov hjemles, at en Grundbesidder, der tilpligtes at afgive det fornødne Jordareal ogsaa til de offentlige Biveies Anlæg, forandrede Retning eller Udvidelse, har der i Udvalget ei været nogen Tvivl. For at Jords Afstaaelse ei i dette Næse med skal blive krævet, med mindre det almene Vel virkelig kræver det, giver Lovudkastet den Regel, at det er selve den Commune, der har at udrede Godtgjørelsen for det afgivne Jordareal, som har at beslutte, hvorvidt Expropriationen skal foregaae eller ikke. Vi slutte os ogsaa i saa Henseende til Lovudkastet; men vi antage dog, at det i eet Tilfælde, nemlig, naar der er Trang til at anlægge en ny offentlig Bivei, der skal gaae igjennem flere Communer, vil være nødvendigt at gjøre en Undtagelse fra hiin Regel; den enkelte Commune vilde nemlig ellers være istand til at gjøre et saadant, de øvrige Communer muligen i høi Grad interesserende Anlæg umuligt. I Mangel af Enighed om Lovens Anvendelse imellem de paagjældende Communer, formene vi derfor, at Spørgsmaalet maa finde sin Afgjørelse for Landsfogdenes Vedkommende af Amdsraadet, og for Kjøbstadcommunernes Vedkommende af Indenrigsministeriet, og vi skulle foreslaae, at Lovudkastets § 3 overensstemmende hermed forandres.

Med Hensyn til Lovudkastets enkelte Paragrapher have vi iøvrigt ikkun fundet Anledning til følgende Bemærkninger:

ad § 1. Det, som Loven gaaer ud paa at fastsætte, er Grundbesiddernes Forplig-

telse til i det omhandlede Næse med at afgive Jord, og det turde derfor snarere være denne Grundbesiddernes Forpligtelse end vedkommende Communes dertil svarende Ret, der i Paragraphen bør udtales. Ogsaa i anden Henseende er efter vort Skjønnende Paragraphen mindre heldig redigeret, og vi skulle derfor, dog uden at vi finde det fornødent eller passende her at indlade os paa nogen Motivering heraf, foreslaae denne Paragraph i det Hele omredigeret. Vi ansee det derhos henstgsmæssigt, at der i Lighed med, hvad der findes foreskrevet for Landeveienes Vedkommende i Forordningen 13de December 1793 § 17, tilføies Paragraphen en Bestemmelse om, at der af Grundbesidderne ingen Erstatning kan fordræ, forsaavidt det Jordareal, der skal afgives, tidligere ved Udskiftningen har været udlagt til Veie.

ad § 2. Det i Paragraphens Begyndelse brugte Udtryk „Besiddere“ i Modsetning til „Giere“ foreslaae vi at maatte ombyttes med „Brugere“. Istedetfor Ordene i Paragraphens sidste Linie „bliver Beslutningen staaende ved Magt“ foreslaaes som en Redactionsforandring: „bliver Beslutningen bindende for de paagjældende Grundbesiddere“.

ad § 3. Foruden den Forandring i § 3, der følger af det Ovenanførte, hvorefter det, naar en projecteret ny Veie skal gaae gjennem flere Communer, ei skal staae i den enkelte Communes Magt for sit Vedkommende at modsætte sig den tvungne Jordafstaaelse, ansee vi det for nødvendigt, at Paragraphen affattes